

Ik ben Michiel Van Damme , geboren op 5 maart 1952.

In het najaar van 1968 was ik fel verkouden. Mijn neus was verstopt en ik ademde enkel door de mond. Mijn verhemelte was kurkdroog, en ik had heel veel dorst. Tussen ieder les vluchtte ik naar het toilet om te urineren, maar vooral om heel veel water te drinken aan de lavabo. Gedurende de nacht moest ik veel opstaan om te urineren en ik had ook steeds drank mee naar mijn kamer. Ik dronk liters limonade per dag. Omdat ik steeds klachten had van een droge mond besloot ik de limonade te vervangen door soep of bouillon. Studeren ging moeilijk, ik viel constant in slaap.

Op 15 november 1968, toen nog een verlofdag, vond mijn moeder dat de malaise lang genoeg geduurd had, ze belde de huisarts.

Dokter Deruddere kwam om 11 uur langs. Ik lag te rusten op de divan in de living. Toen de dokter in de deurdorpel kwam maakte hij meteen de opmerking dat er iemand diabetes had in huis. Hij rook de acetongeur. Ik moest een staal urine bezorgen om de diagnose te bevestigen. 2 uur later kwam hij terug en stelde voor dat hijzelf me onmiddellijk naar het ziekenhuis zou brengen. Het was dringend. Mijn moeder weende.

Mijn eerste contact met het St Rembertziekenhuis in Torhout was het labo. Men wilde een bloedafname doen. Ik schreeuwde het uit om er absoluut voor te zorgen dat ik geen dorst zou hebben. De dorst was onuitstaanbaar. Van de installatie op de kamer herinner ik me niets meer. Ik was in een comateuze toestand verzeild. De glycemie bedroeg 587 mg%.

Ik werd wakker in de nanacht. Ik had in mijn bed geplast. Ik was doodbeschaamd. Eén van de nachtverpleegkundigen was de moeder van een klasgenoot.

Mijn ziekenhuisverblijf duurde tot 24 december 1968. Dokter Libbrecht, een deeltijdse aanwezige nefroloog van het St Jansziekenhuis van Brugge was mijn arts. Het was blijkbaar de bedoeling me te behandelen met perorale medicatie. Dit is voor mij nog steeds onvoorstelbaar. Ik verbleef in het ziekenhuis op een vierpersoonskamer. Er verbleven heel wat iets oudere leeftijdsgenoten voor zowel chirurgische als inwendige behandeling. Het voornaamste gespreksonderwerp op de kamer was “ zwarte school “ houden. Ik werd veel geplaagd omdat ze rap doorhadden dat ik nog geen enkele ervaring had, maar ik leerde zeer rap bij.

Er was een zuster die me leerde inspuiten en me enkele hygienische maatregelen bijbracht. Het materiaal was een glazen spuit met een 16 inch naald. Leren optrekken met een optreknaald, ontvluchten, inspuiten met een subcutane naald in de gluteus spier of de dij. Eenmaal per week moest de spuit uitgekookt worden. Ik heb er tientallen stukgekookt. Anders heb ik daar niets geleerd en me heel erg verveeld. Om de tijd wat te vullen werd ik ingezet om te helpen bij de koffiebedeling in de namiddag.

Ik wilde absoluut ontslagen worden uit het ziekenhuis en begreep helemaal niet waarom ik zolang in het ziekenhuis moest blijven. Er gebeurde daar niets. Met de aanvaarding van de ziekte had ik het eigenlijk moeilijk. Ik besepte amper wat diabetes was en zeker niet wat de gevolgen waren. Mijn vader suste me met de volgende uitspraak :”voor zijn zestigste krijgt iedereen iets, en jij weet nu al wat het is”.

Ik moest in school geen examens mee doen. Mijn klastitularis Mr Defoort kwam op bezoek.

Mijn moeder had geleerd dat ik een eiwitrijke voeding nodig had. Zo heb 2 jaar lang iedere morgen een gebakken biefsteak gekregen als broodbeleg bij het ontbijt.

Ik werd ontslagen met 8 E Organon insuline voor ontbijt. Er werd niets speciaals ondernomen naar de school toe. Een hypo moest aangevoeld worden. Een hypo kon toen niet gedocumenteerd worden met een toestel. Ik herinner me dat mijn moeder me beschuldigde dat ik hypo's simuleerde alleen maar om te kunnen snoepen. Ik was hiervoor zeer verbolgen.

De opvolging gebeurde door drie maal per jaar een dagprofiel te nemen in het ziekenhuis. Dit werd gepland op een vrije schooldag, waar ik 4 maal vijf kilometer naar het ziekenhuis fietste, de bloedafname liet uitvoeren en terug 5 kilometer naar huis fietste. Mijn glycemies stonden altijd goed. Op consultatie had de dokter altijd 3 vragen:

- ♦ Moet je 's nachts opstaan om te urineren?
- ♦ Heb je veel dorst overdag?

- ◆ Hoeveel voorschriftjes insuline moet je hebben?

Wanneer ik overschakelde naar een tweespuitenschema met Novo Semi Lente weet ik niet meer. Ik zag voor de eerste maal een diabetesspecialist op 23/02/1989. Mijn behandeling was op dat moment 22 en 11 eenheden Novo Semi Lente. Op 31 mei 1989 stapte ik over op een vierspuitenschema. 3 maal 8 E Actrapid voor iedere maaltijd en 10 E Insulatard voor het slapengaan.

Retinopatie

Mijn slechthooftheid is begonnen in 1979. Toen stelde ik een achteruitgang van mijn visus vast en raadpleegde ik de oogarts. De oogarts minimaliseerde steeds mijn problemen en stelde me gerust dat hij tijdig zou ingrijpen. Ik moest Doxium nemen, 1co per dag.

Er volgden kort op elkaar 2 oogbloedingen. De lekkende bloedvaten van de retina, vertroebelden het oogvocht. Ik had de indruk dat er spinnenwebben voor mijn ogen dansten. Dat klaarde heel geleidelijk op en de zichtbaarheid was \pm drie maanden sterk verminderd. Uiteindelijk besloot de oogarts me door te verwijzen naar de dienst oogheelkunde van UZ Gent bij professor Delaey. Er werd een fluorangiografie en er werd besloten over te gaan naar laserstraaltherapie. Ieder oog werd 8 X gelaserd in de periode 1983-1984. Dr Prims Hilde voerde de laserstraalsessies uit. Iedere sessie startte met het indruppelen van het oog met atropine waardoor de oogpupil sterk verwijdde. Door de automatische neuropathie moest er vrij veel atropine gebruikt worden om resultaat te bereiken waardoor de pupildilatatie langdurig bleef. De visus was op dergelijk moment zo slecht dat ik op dat moment steeds hulp moest krijgen van derden om de verplaatsing te doen.

Men verzekerde me dat de therapie noodzakelijk was om blindheid tegen te gaan, doch ik ervaarde een zeer snelle achteruitgang van mijn visusmogelijkheden. Ik was er toen stellig van overtuigd dat ik op korte termijn ging blind worden. Deze overtuiging leidde ertoe dat ik nog heel wat wilde verwezelijken voor het zover was.

In 1983 nam ik volgende initiatieven:

- ◆ Februari : contactname met de BVS en opstart van de plaatselijke BVS afd Kortrijk. In juni 1983 hadden we onze eerste ledenvergadering
- ◆ In maart stelde ik mijn kandidatuur voor het NVKVV bestuur afd Kortrijk en werd aangeduid als bijscholingsverantwoordelijke. Later werd ik voorzitter van de afdeling en lid van de nationale raad van bestuur. Ik werd ook lid van de werkgroep ouderenzorg.
- ◆ In mei deed ik mee aan de sociale verkiezingen voor de ondernemingsraad en het comité van het OLV Hospitaal in Kortrijk. In december werd ik secretaris van de ondernemingsraad.
- ◆ Eind augustus werd ik aangeduid als sekretaris van IPOVO (instituut voor politieke vorming van de CVP). Ik werd lid van de plaatselijke en arrondissementeel CVP bestuur.
- ◆ In dezelfde tijdspanne werd ik lid van de RvB van de Regionale Welzijnsraad van Kortrijk en lag ik mee aan de basis van de oprichting van de vzw Medihulp.

Ik was medestichter van de vzw Proteus – een opleidingscentrum voor mensen met een handicap tot reïntegratie op de vrije arbeidsmarkt

